

— Да летимъ, Майя! . . . Да летимъ! . . . Утрѣ бѣли мухи ще полетатъ къмъ земята, и грозната зима ще се спусне насамъ отъ своята ледна планина. . . Седни по-скоро на крилѣтъ ми — азъ ще те занеса въ свѣтлата страна на Нимфитѣ и цвѣтята! . . .

Но Майя печално поклати глава. . .

— Не, милий вѣтре, каза тя, не . . . Азъ ще остана тукъ . . . Азъ не се боя отъ студенитѣ мухи, не се боя отъ грозната зима. . .

— Да летимъ, да летимъ, Майя! — още по-нѣжно молѣше вѣтърътъ. — Ти не можешъ изтърпѣ студа! . . . Ти ще умрешъ. Ти — тѣй красива, въздушна! . . .

Тогавя Майя се вмѣква въ самото дъно на голѣма една лилава хризантема, за да не слуша милия примамливъ гласъ на топлия вѣтъръ.

Надвечеръ всичко стихна, градината изглеждаше заспала. Не се чуваше ни говора на птицитѣ, ни шума на листата.

Когато Майя подаде главица изъ листата на хризантемата — въздухътъ бѣше станалъ доста студенъ: топлиятъ вѣтъръ бѣше отлетѣлъ! . . .

Бѣдната мѣничка Майя остана съвсѣмъ, съвсѣмъ сама. Съ каква радостъ би полетѣла сега тя къмъ своята мила, стара елха! —

— Но не, — нека нейната баба мисли, че тя е вече съ топлия вѣтъръ, тамъ, въ страната на Нимфитѣ. . . — Тѣжно рѣши тя, безъ да сHEME очи отъ прозореца на бѣлата стѣна. — Той бѣ още затворенъ. . .

Дълго, дълго плака въ тази нощъ мѣничката Майя, като се криеше въ самата сърдцевина на ли-